

E. LOCKHART

'Verontrustend, prachtig en razend knap. *Wij leugenaars* is onvergetelijk.'

– JOHN GREEN, bestsellerauteur van *Een weeffout in onze sterren*

••
Wij
leugenaars

DE FONTEIN

E. LOCKHART

wij
leugde
naars

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *We Were Liars*

Verschenen bij Delacorte Press, een imprint van Random House
Children's Books

© 2013 E. Lockhart

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: Getty Images

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3804 1 (e-book 978 90 261 3805 8)

NUR 285, 302

Deel 1

WELKOM

1

Welkom bij de prachtige familie Sinclair.

Niemand is crimineel.

Niemand is verslaafd.

Niemand is mislukt.

De Sinclairs zijn atletisch, lang en knap. We zijn democraten, oude rijken. Onze glimlach is breed, onze kaak is vierkant en onze tennisopslag is agressief.

Het doet er niet toe dat scheidingen onze harten spier voor spier verscheuren zodat het ze grote moeite kost om te blijven kloppen. Het doet er niet toe dat het geld uit het trustfund begint op te raken en creditcardrekeningen onbetaald op de keukentafel worden gelegd. Het doet er niet toe dat er een hele verzameling medicijnpotjes op het nachtkastje staat.

Het doet er niet toe dat een van ons wanhopig, volslagen wanhopig verliefd is.

Zo verliefd

dat er even wanhopige maatregelen moeten volgen.

Wij zijn Sinclairs.

Niemand komt iets tekort.

Niemand heeft het mis.

We wonen (in de zomer tenminste) op een privé-eiland voor de kust van Massachusetts.

Misschien is dat alles wat je hoeft te weten.

2

Mijn volledige naam is Cadence Sinclair Eastman.

Ik woon in Burlington in de staat Vermont, met mam-
mie en drie honden.

Ik ben bijna achttien.

Ik heb een veelgebruikte bibliotheekpas en verder bezit
ik niet veel, al woon ik natuurlijk wel in een chic huis
vol dure, nutteloze voorwerpen.

Vroeger was ik blond, maar nu is mijn haar zwart.

Vroeger was ik sterk, maar nu ben ik zwak.

Vroeger was ik mooi, maar nu oog ik ziek.

Het is waar dat ik sinds het ongeluk lijd aan migraine-
aanvallen.

Het is waar dat ik dwazen niet kan lijden.

Ik hou van dubbele betekenissen. Zie je wel: Ik lijd aan
migraineaanvallen. Ik kan dwazen niet lijden. Het woord
betekent bijna hetzelfde als in de zin ervoor, maar niet
helemaal.

Lijden.

Pijn verdragen.

Je zou kunnen zeggen dat het betekent ‘proberen je
staande te houden’, maar dat klopt niet helemaal.

Mijn verhaal begint vóór het ongeluk. In juni, in de zomer
waarin ik vijftien was, ging mijn vader ervandoor met
een vrouw van wie hij meer hield dan van ons.

Mijn vader was een redelijk succesvol professor in de militaire geschiedenis. Toentertijd aanbad ik hem. Hij droeg tweedjasjes. Hij was broodmager. Hij dronk thee met veel melk. Hij was dol op gezelschapsspelletjes en liet mij winnen; hij was dol op boten en leerde me jakken; hij was dol op fietsen, boeken en kunstmusea.

Hij was nooit zo dol op honden, en het geeft wel aan hoeveel hij van mijn moeder hield dat hij onze gouden retrievers op de bank liet slapen en elke ochtend vijf kilometer met ze ging wandelen. Hij was ook nooit zo dol op mijn grootouders, en het gaf wel aan hoeveel hij van mammie en mij hield dat hij elke zomervakantie in Huis Windemere op het eiland Beechwood doorbracht, waar hij artikelen schreef over oorlogen van lang geleden en bij elke maaltijd voor ons een glimlach opzette.

Die juni, vlak voor zomervakantie nummer vijftien, kondigde papa aan dat hij wegging, en twee dagen later vertrok hij. Hij zei tegen mijn moeder dat hij geen Sinclair was en dat hij het niet meer aankon om te proberen er een te worden. Hij kon niet glimlachen, kon niet liegen, kon geen deel uitmaken van die mooie familie in die mooie huizen.

Hij kon niet. Hij kon niet. Hij wilde niet.

Hij had al verhuiswagens gehoord. Hij had ook al een huis gehoord. Mijn vader zette zijn laatste koffer op de achterbank van de Mercedes (voor mammie liet hij alleen de Saab achter) en startte de motor.

Toen haalde hij een pistool tevoorschijn en schoot me in mijn borst. Ik stond op het gazon en ik viel. Het kogelgat werd steeds groter en mijn hart rolde uit mijn rib-

benkast op de grond, zo een bloembed in. Het bloed gut-
ste ritmisch uit mijn open wond,
toen uit mijn ogen,
mijn oren,
mijn mond.

Het smaakte naar zout en falen. De felrode schaamte
van het niet-geliefd zijn doorweekte het gras voor ons
huis, de stenen van het pad, het trapje naar de veranda.
Mijn hart lag krampachtig spartelend als een forel tussen
de pioenrozen.

Mammie snauwde. Ze zei dat ik me moest beheersen.

Doe normaal, zei ze. Nu meteen, zei ze.

Omdat je dat bent. Omdat je dat kunt zijn.

Maak geen scène, zei ze. Diep ademen en rechtop
gaan zitten.

Ik deed wat ze zei.

Ik had alleen haar nog.

Mammie en ik staken onze kin in de lucht terwijl papa
de heuvel af reed. Toen gingen we naar binnen en ver-
nielden we de cadeaus die hij ons had gegeven: sieraden,
kleren, boeken, alles. In de dagen die volgden deden we
de bank en de stoelen weg die mijn ouders samen hadden
gekocht. Het trouwservies, het zilver en de foto's gingen
de deur uit.

We kochten nieuwe meubels. Huurden een binnenhuis-
architect in. Plaatsten bij het chique warenhuis Tiffany's
een bestelling voor tafelzilver. Liepen een dag lang allerlei
kunstgalerieën af om schilderijen te kopen voor de lege
plekken aan de muren.

We vroegen opa's advocaten om mammies bezittingen
veilig te stellen.

Toen pakten we onze koffers en gingen naar Beechwood.

3

Penny, Carrie en Bess zijn de dochters van Tipper en Harris Sinclair. Harris erfde zijn fortuin op zijn eenentwintigste, toen hij van Harvard kwam, en breidde het uit met zaken waarin ik me nooit heb verdiept. Hij erfde huizen en land. Hij nam intelligente beslissingen op de aandelenmarkt. Hij trouwde met Tipper en hield haar in de keuken en in de tuin. Hij etaleerde haar met parels en op zeilboten. Daar leek ze van te genieten.

Opa's enige mislukking was dat hij nooit een zoon had gekregen, maar dat gaf niet. De dochters van de Sinclairs waren zongebruind en gezegend. Lang, vrolijk en rijk waren die meisjes, als prinsessen uit een sprookje. Ze waren in heel Boston, Harvard Yard en Martha's Vineyard bekend om hun kasjmieren vestjes en grootse feesten. Ze waren geschapen voor legendes. Geschapen voor prinses en prestigieuze universiteiten, ivoeren standbeelden en majestueuze huizen.

Opa en Tipper hielden zo veel van de meisjes dat ze niet konden zeggen van wie ze het meest hielden. Eerst van Carrie, toen van Penny, toen van Bess, toen weer van Carrie. Er waren overdadige bruiloften met zalm en harpisten, gevolgd door blonde kleinkinderen en grappige blonde honden. Niemand was ooit zo trots geweest op hun mooie meisjes als Tipper en Harris indertijd.

Ze bouwden drie nieuwe huizen op hun woeste privé-eiland en gaven ze elk een naam: Windemere voor Penny, Red Gate voor Carrie en Cuddledown voor Bess.

Ik ben het oudste kleinkind van de Sinclairs. Erfgename van het eiland, het fortuin en de verwachtingen.

Nou ja, waarschijnlijk.

4

Ik, Johnny, Mirren en Gat. Gat, Mirren, Johnny en ik.

De familie noemt ons vieren de Leugenaars, en dat hebben we waarschijnlijk verdiend. We zijn allemaal ongeveer even oud, en we zijn allemaal in het najaar jarig. Op het eiland hebben we bijna elk jaar wel last veroorzaakt.

Gat kwam in het jaar dat we acht waren voor het eerst naar Beechwood. Zomer acht noemden we het.

Daarvoor waren Mirren, Johnny en ik geen Leugenaars. We waren alleen maar neven en nichten, en Johnny was irritant omdat hij niet met meisjes wilde spelen.

Johnny is beweeglijkheid, inspanning en sarcasme. In die tijd hing hij onze barbies aan hun nek op of schoot op ons met legopistolen.

Mirren is suiker, nieuwsgierigheid en regen. In die tijd bracht ze lange middagen spetterend bij het grote strand door met Taft en de tweeling, terwijl ik tekeningen maakte op ruitjespapier en boeken las in de hangmat op de veranda van Clairmont.

Toen kwam Gat de zomervakanties met ons doorbrengen.

De man van tante Carrie is bij haar weggegaan toen ze zwanger was van Johnny's broertje Will. Ik weet niet wat er is gebeurd. De familie praat er nooit over. In zomer acht was Will nog maar een baby en had Carrie het al aangelegd met Ed.

Die Ed was kunsthedelaar, en hij was gek op de kinderen. Dat was het enige wat we over hem te horen kregen toen Carrie aankondigde dat ze hem zou meenemen naar Beechwood, samen met Johnny en de baby.

Die zomer kwamen zij als laatsten aan, en wij stonden op de steiger te wachten op de aankomst van de boot. Opa tilde me op zodat ik naar Johnny kon zwaaien, die een oranje zwemvest aanhad en over de voorplecht naar ons riep.

Oma Tipper stond naast ons. Ze wendde zich even af van de boot en haalde een wit pepermuntje uit haar zak. Haalde de wikkell eraf en stopte het in mijn mond.

Toen ze weer naar de boot keek, veranderde oma's gezicht. Ik kneep mijn ogen samen om te kunnen zien wat zij zag.

Carrie stapte van boord met Will op haar heup. Hij had een geel babyzwemvest aan en bestond feitelijk alleen maar uit een dikke bos witblond haar die erboven uitstak. Er klonk gejuich toen we hem zagen. Dat zwemvest, dat we als baby allemaal hadden gedragen. Dat haar. Wat heerlijk dat het jongetje dat we nog niet eens kenden, zo overduidelijk een Sinclair was.

Johnny sprong van de boot en gooide zijn eigen zwemvest op de steiger. Eerst rende hij naar Mirren toe en gaf haar een schop. Toen schopte hij mij. Toen de

tweeling. Liep naar onze grootouders toe en rechtte zijn rug. 'Fijn u te zien, opa en oma. Ik kijk uit naar een fijne zomer.'

Tipper omhelsde hem. 'Je moeder heeft je opgedragen dat te zeggen, zeker?'

'Ja,' zei Johnny. 'En ik moest zeggen: fijn om u weer te zien.'

'Goed zo.'

'Mag ik nu weg?'

Tipper kuste hem op zijn sproeterige wang. 'Toe maar.'

Ed kwam achter Johnny aan, nadat hij eerst het personeel had geholpen de bagage uit de motorboot te laden. Hij was lang en slank. Zijn huid was heel donker: Indiase voorouders, zouden we later te horen krijgen. Hij droeg een bril met een zwart montuur en verzorgde stadskleren: een linnen pak met een gestreept overhemd. De broek was gekreukt door de reis.

Opa zette me neer.

Oma Tippers mond vormde een streep. Toen ontblootte ze haar tanden en liep naar voren. 'Dan moet jij Ed zijn. Wat een fijne verrassing.'

Hij gaf hun een hand. 'Heeft Carrie dan niet gezegd dat we zouden komen?'

'Natuurlijk wel.'

Ed keek om zich heen naar onze lelieblanke familie. Draaide zich om naar Carrie. 'Waar is Gat?'

Ze riepen hem, en hij klom de hut uit, terwijl hij zijn zwemvest uittrok. Daarvoor moest hij naar de gespen kijken.

'Moeder, papa,' zei Carrie, 'we hebben Eds neefje mee-

gebracht zodat hij met Johnny kan spelen. Dit is Gat Patil.'

Opa gaf Gat een klopje op zijn hoofd. 'Hallo, jongeman.'

'Hallo.'

'Zijn vader is eerder dit jaar overleden,' legde Carrie uit. 'Hij en Johnny zijn dikke vrienden. Eds zus is er enorm mee geholpen als wij hem een paar weken onder onze hoede nemen. En Gat? Jij mag barbecueën en zwemmen, zoals we hebben afgesproken. Oké?'

Maar Gat gaf geen antwoord. Hij stond naar mij te kijken.

Zijn neus was dramatisch, zijn mond lief. Diepbruine huid, zwart, golvend haar. Pezig lichaam vol energie. Gat leek wel een gespannen veer. Alsof hij ergens naar op zoek was. Hij was bespiegeling en enthousiasme. Ambitie en sterke koffie. Ik had eeuwig naar hem kunnen kijken.

Onze blikken kruisten elkaar.

Ik draaide me om en rende weg.

Gat kwam achter me aan. Ik hoorde zijn voetstappen achter me op de plankenpaden die kriskras over het eiland lopen.

Ik bleef rennen. Hij bleef me volgen.

Johnny ging achter Gat aan. En Mirren ging achter Johnny aan.

De volwassenen bleven op de steiger om te praten, beleeft om Ed heen te lopen, te kirren tegen baby Will. De kleintjes deden wat kleintjes doen.

Wij viere hielden op met rennen toen we het kleine strandje bij Huis Cuddledown hadden bereikt. Dat is een klein strookje zand met aan weerszijden hoge rotsen. Nie-

mand gebruikte het veel in die tijd. Het grote strand had zachter zand en minder zeewier.

Mirren trok haar schoenen uit en wij volgden haar voorbeeld. We gooiden stenen in het water. We bestonden gewoon.

Ik schreef onze namen in het zand.

Cadence, Mirren, Johnny en Gat.

Gat, Johnny, Mirren en Cadence.

Dat was het begin van ons.

Johnny smeekte of Gat langer mocht blijven.

Hij kreeg zijn zin.

Het jaar erop smeekte hij of hij de hele vakantie mocht komen.

Gat kwam.

Johnny was de oudste kleinzoon. Mijn grootouders zeiden bijna nooit nee tegen Johnny.